Livskällan

nr 4 2018 Årg 20

En intervju ifrån kanal 16 som handlar om projektet: Öppna hem för Israeler. Programledaren Stefan Karlsson intervjuade de medverkande Carl-Henrik Karlsson, Andreas Johansson och Jonathan Weichbrodt.

Källan

Ledare

Nya generationens mission

Idag talar man om 5G - femte generationens mobilnät. Utvecklingen har skett successivt men ändå kan man bryta ner det i olika faser. På samma sätt är det med Kyrkans mission.

Såsom Fadern sände Sonen, sände Sonen sina apostlar. Guds rike var planterat och skulle nu utbredas över hela jorden. Människor skulle få höra om att Gud blev människa och gav sig själv till den värld han skapat. Med änglarna bad Kyrkan att Guds vilja skulle ske på jorden såsom i himlen. Kyrkan var Kristi kropp på jorden, tjänande mänskligheten genom att vara Jesu händer, mun, ögon och öron.

Kyrkan har genom historien växt geografiskt och nya områden inlemmats. Fler människor har nåtts av den kristna tron genom munkar, handelsresande och missionärer. Ibland har de kristna varit i majoritet och velat upprätta kristna regimer. Ibland har kyrka och stat smält samman och ibland haft ett alltför okritiskt förhållande. I vissa tider har Kyrkan gått under jorden och varit som en pyrande glöd under marken.

Innan Sverige fanns som nation fanns kyrkan här, en förenande faktor som låg i framkant vad gäller sjukvård och institutioner för utbildning. För 200 år sedan tände den helige Ande en trons eld och människor i stora skaror i vårt land fick en personlig tro på den levande Frälsaren och en vaksamhet och förväntan på den dag då han skall komma tillbaka. Frukten blev en missionsiver hos enskilda kristna och mängder av missionssällskap bildades. Ett av dem var Föreningen för Israelsmission från 1875 (som senare fick namnet Svenska Israelsmissionen) vars andliga arv Källan idag för vidare.

Vi behöver se och förstå vår historia men vi tjänar inget på att dra förenklade slutsatser eller att från vårt bristfälliga perspektiv alltför snabbt döma ut det ena eller andra. Vägarna man har gått har inte alltid varit fel, även om mycket fel har begåtts. Men klart är att vi lever i en unik tid där vi måste våga se hur vi skall göra för att föra stafettpinnen vidare.

Om vi skall föra vidare det vi har tagit emot, måste varje kristen bli en missionär - en som är utsänd av Fadern, följer Jesus och vandrar i den helige Ande i apostlarnas efterföljd. Nya generationens mission handlar om att skifta fokus från *de* och *där*, till *vi* och *här*. Vi behöver se varje kristen som Kristusbärare. Som en förälder som bär sitt älskade lilla barn i famnen. På liknande sätt får vi - var vi än är - bära med oss Kristus och låta andras blickar vila på Honom.

Carl-Henrik Karlsson

Källan

Källan grundades 1999 och verkar för att fler – judar och icke-judar – skall få ta emot biblisk förkunnelse och undervisning.

Livskällan

Ansvarig utgivare
Carl-Henrik Karlsson
tel 031-17 98 86

Redaktör
Erik Åsberg
erik.asberg@outlook.com
tel 072-520 05 14

E-post: info@kallan.org
Nätet: www.kallan.org

Nyhetsbrev
E-post 1/månad

Prenumeration
4 nr/år via post eller nyhetsbrev. Prenumeration är gratis inom Sverige, men behöver förnyas en gång per år. Givare till Källan eller Nordiska Lutherhjälpen får den automatiskt

Gåvor
Plusgiro: 495 73 12-4
Swisch: 0704136726
(ange ”Källan”)

Aktuellt från Källan

Det nästkommande året har Källan 20 års jubileum och kommer därför att fira detta lördagen den 9 mars på Åhs stiftsgård.

Holistisk mission

Källans samarbetspartner i Norge, Den norske Israelsmisjon, har förutom allt arbete som har lagts ner och läggs ner i Östeuropa, också bedrivit arbete i Israel sedan 1949, för att tjäna det judiska folket med evangelium om Jesus Messias, både i förkunnelse, i diakoni och i tjänst för samhället. Den norske israelsmisjon ser efter flera sätt att styrka den messianska rörelsen i Israel.

Därför har Mordechai Wiseman från Israel-Firstfruits bjudits till Norge för att berätta om sitt arbete där troende människor får stöd och uppmuntran att vara entreprenörer. Tillsammans med Mordechai kom också John Woodhead, som är från Skottland men född och uppvuxen i Israel och numera anställd av Den norske Israelsmisjon.

Mordechai Wiseman berättar om sig själv att han är messiansk jude i tredje generationen. Hela hans släkt kommer från Östeuropa. Några av dem kom till Israel via Kanada. Några i släkten emigrerade till mandatområdet Palestina/Israel medan det ännu var tid och delar av släkten dog under Förintelsen.

På 50-talet var det kanske 150 messianska judar i Israel och de upplevde kraftig avvisning i det israeliska samhället. De messianska judarna fick ofta frågan av andra israeler: "Hur kunde ni?", dvs hur kunde ni gå över till fienden efter allt som hänt under Andra världskriget?

På 80-talet då Mordechai var ung, var det kanske 1 500 messianska judar i Israel. Avvisningen var inte lika kritisk längre. Om man hade känt någon länge och litade på dem, så vågade man dela sin tro på Jesus för israeler som ännu inte trodde.

Nu har det blivit mera vanligt att vittna frimodigt om sin tro på Jesus. Av de *tsabarim* (dvs de som är födda i Israel) som kom till tro på Jesus, så kom förr 90% till tro i utlandet genom hednakristna, medan nu har det blivit mera vanligt att de kommer till tro också i Israel genom vänners vittnesbörd i armén, på arbetet osv.

Andreas Johansson

ישוע משיח Jesus Kristus

Kyrkan och ångesten

> *Det finns ingen rädsla i kärleken, utan den fullkomliga kärleken driver ut rädslan, för rädsla hör samman med straff. Den som är rädd är inte fullkomnad i kärleken.* (1 Joh 4:18)

När vi människor möter änglar, brukar vi bli rädda. Det är i alla fall så det på många håll skildras i Bibeln. Men när det händer, brukar änglarna säga "Frukta inte!" Inte för att Gud eller änglarna inte skulle vara mäktiga och ha förmåga att skada oss, om de skulle vilja; utan just för att de inte vill det, utan är kärleksfulla och nådefulla. Det finns en sund Gudsfruktan. Det är Gud vi skall frukta och inte människor:

> *Var inte rädda för dem som dödar kroppen men inte kan döda själen. Frukta i stället honom som kan fördärva både själ och kropp i Gehenna.* (Matt 10:28)

Vi skall ha ett allvar inför detta faktum, en sund respekt för Gud. Men i grunden vill Gud inte att vi känner oss rädda. Ändå är det så mycket vi är rädda för. Och till stor det hänger det förstås samman med att vi har frälsningen som en försmak, ett sigill, inte i sin fullbordan. Mycket ont kan ännu hända oss på väg mot himmelen.

Är kristna mer rädda än andra?

Ibland påstås det att kristna är räddare än andra, att vi är kristna för att vi behöver en beskyddande Gud att hålla oss till. Jag vet inte hur det är med Dig, men för mig är det helt klart så, att jag är kristen för att jag behöver en beskyddande Gud att hålla mig till. Men betyder det att jag är räddare än andra? Jag skulle snarare säga, att den som försöker vandra genom livet - och inte minst genom döden - utan en beskyddande Gud att hålla sig till, han eller hon är inte modig utan dumdristig. Vem kan väl besegra döden utom Gud?! Jag vet alltså inte om jag valt att vara kristen för att jag är räddare än andra, men jag vet att jag valt att vara kristen för att jag tror att Gud kan lösa problem som ingen annan kan lösa.

Kärleken driver ut rädslan

Snarare beskriver Johannes hur den som är kristen kan vara mindre rädd än andra. Kärleken driver nämligen ut rädslan. Vilken kärlek då - vår eller Guds? Framför allt Guds: "Detta är kärleken: inte att vi har älskat Gud, utan att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder." (1 Joh 4:10) Men också vår, ty vi är skyldiga att älska som Han har älskat oss (v. 11). Rädsla hör samman med straff (v. 18). Men Guds kärlek i Kristus Jesus har befriat oss från straffet. Och straffet det är döden. Guds kärlek har i Kristus omintetgjort döden. Därför har vi inget mer att frukta! Ändå gör vi det.

Men Guds kärlek hör som sagt ihop med vår kärlek. Vår kärlek är gensvaret på Guds kärlek. Eftersom Gud älskat oss i Kristus Jesus, kan vi älska Honom tillbaka. Och vi kan också älska varandra. Även denna kärlek driver ut rädsla. Man vågar betydligt mer för den man älskar, än den man inte älskar. Den som älskar, bryr sig om andra och hur det går för dem; den som inte älskar, bryr sig bara om sig själv. Därför är det bästa botemedlet mot ångest kärlek. Låt oss be om denna den främsta och ädlaste andliga frukten (Gal 5:22), så att vi blir frimodiga och får vår lön (Heb 10:35)! Kärlek är att släppa tag om sitt eget för andras skull. Om jag själv släpper taget, minskar fruktan att berövas det. Och jag vinner något som är större - "störst av dem är kärleken" (1 Kor 13:13).

Rädsla för villoläror
Ändå är det så mycket vi är rädda för. Många kristna är rädda för villoläror. Och det är förstås något gott att vara rädd för. Är det något som kan skilja oss från Gud, så är det förstås läror som ger felaktig information om vem Gud är och hur man kommer till Honom. Om jag vill resa till det jordiska Jerusalem, men i min hand får en karta, som istället leder mig till Nordpolen, så når jag förstås inte mitt mål. På samma sätt behöver vi korrekt information, om vi vill nå det himmelska Jerusalem. Därför, skulle jag säga, har de flesta alltför lite vaksamhet mot villoläror.

Men det är just vaksamhet vi skall ha, inte rädsla. Om våra församlingar, eller vi själva, drivs av rädsla, blir vi antingen hårda, kantiga och aggressiva; eller undvikande och tillbakadragna. Inget av detta skapar goda förutsättningar för liv och andlig växt. Men om vi själva och våra församlingar präglas av kärlek, känner sig människor välkomna, sedda och lyssnade till.

Rädsla för synden
Många kristna är också rädda för synden. Och även här skulle jag säga att de allra flesta är alldeles för lite bekymrade över hur de bör leva. För om det är något som verkligen kan skilja oss från Gud, så är det synden. Det är synden som är orsak till döden och allt annat lidande i världen (Rom 5). Synden skiljer oss från Gud på ett direkt sätt. Villoläran skiljer oss från Gud på ett indirekt sätt, eftersom den sanna tron visar oss hur Gud försonar och tar bort våra synder genom Jesus Kristus. Om vi får felaktig information om detta, blir vi alltså kvar i våra synder. Villoläran är därför allvarligare än synden, eftersom den sanna tron är botemedlet mot synden. Utan den sanna tron - inget botemedel mot synden.

Församlingar präglade av kärlek, inte rädsla
Men även när det gäller synden, så är den bästa inställningen just respekt och allvar, inte rädsla. Många kyrkor och församlingar har på ett alltför fyrkantigt och ängsligt sätt tagit avstånd från olika företeelser, som ibland varit synd i sig, och ibland riskerat att leda vissa in på syndens väg. Sådana förhållningssätt skapar inte trygghet och glädje. Den kristne är också fri. Kärleken befriar till trygghet och frimodighet. Sann tro leder inte in i ängsligt vaktande på varje steg. För mycket ängslighet riskerar att skymma och förkväva kärleken. Och det är ju synd, i ordets rätta bemärkelse, eftersom kärleken är lagens fullbordan (Gal 5:14). Det är därför bättre att satsa på att odla kärleken, än att ängsligt grubbla över detaljer i buden.

Låt oss därför inte bygga våra liv och våra församlingar på fruktan utan på kärlek. Fruktan gör oss stela, undvikande, kontrollerande, avvisande eller aggressiva. Fruktan skapar inte en inbjudande och välkomnande miljö. Om våra liv och våra församlingar är präglade av rädsla, upplever människor oss just som stela, undvikande, kontrollerande, avvisande eller aggressiva. Låt oss istället visa kärlek! Kärlek gör oss öppna, välkomnande, intresserade, nyfikna, omtänksamma, varma och vänliga.

Jesus som förebild
Låt oss ta Jesus till förebild! Om det är något man inte kan säga om Jesus, så är det att Han var rädd. Det finns ett undantag och det är när Han brottas med korsets väg i Getsemane. Men i övrigt fruktar Han ingenting. Han är ju Gud. Han är allsmäktig. Vad skulle Han frukta? Men i Getsemane brottas han med att ge upp sin allmakt, att utlämna sig till människornas godtycke och ondska. Båda dessa aspekter finns också hos oss. Vi har del i Jesu konungslighet. Dock på ett föregripande sätt. Vi är samtidigt kvar i lidandets och fruktans tidsålder. Men med trons ögon kan vi finna den frimodighet som mer och mer övervinner rädslan. Med trons ögon kan vi se den seger som skall bli vår. Och vi kan ge den vidare.

Gunnar Persson

Bibel och bön

Något om det som sker i himlen
– så ock på jorden!

Det finns en risk att vi blir alltför jordbundna. Aposteln Paulus visste det, därför vill han idag påminna oss om *att rikta blicken mot det osynliga –eftersom det synliga är förgängligt men det osynliga oförgängligt, 2 Kor 4:17-18*. Evigheten väntar! Samtidigt är det sant att vi ska leva här och nu. Men faran är att vi blir alltför bundna vid det materiella. De flesta inser att lyckan finns inte där- även om det under en tid upplevs så. Det kommer en tid då bristen gör sig påmind, sjukdom, sorg och död är en realitet. Vad har vi då att se fram emot? Det är lätt att försumma sitt andliga liv. Om vi tror att verkligheten bara är det som vi kan se, ja då lurar vi oss själva. Då missar vi själva meningen och målet med vår stund på jorden. Vår käre Fader i himlen vill inte att vi ska gå bort , Han vill att vi ska gå hem! Därför besöker Han oss. Och när det sker på jorden får vi en glimt av det som sker i himlen. I Sakarias lovsång heter det: *Herren besöker sitt folk och ger det frihet Luk.1:68* Himlen är i biblisk mening den andliga och för oss ännu osynliga verkligheten. Där är Herren Gud suverän i makt och härlighet, där sker alltid hans goda vilja. Han ville att det skulle vara så också här på jorden, men tyvärr hindras detta ständigt av oss människor.

Det finns en underbar möjlighet att ta emot det som varar. Du och jag kan idag få del av det som sker i himlen, inte långt bortom – utan nära! Hur kan vi vara så säkra på det? Ja, inte för att jag säger det utan därför att det är en historisk verklighet. Han som är Skaparen av allt vad synligt och osynligt är, besöker oss genom Jesus Kristus. Gud som vi inte kan se så som vi ser varandra, har visat vem Han är och vad Han vill oss människor. Han visar det än idag i naturens värld, men tydligast i Skriften. I Kyrkan benämns detta som ”uppenbarelsen”. Det innebär att Herren gör det vi inte kan – visar vem Han är, och vilket ärende Han har till oss. Kristen tro grundar sig på verkliga händelser. Herren är verksam för att försöka rädda oss från det onda till det goda. Du och jag måste välja sida. Gud utväljer en Abraham, en Mose och många fler i det gamla förbundet. Löftet om Frälsaren uppfylls av Guds son. Det börjar i himlen hos Gud, som sänder ängeln Gabriel till Maria: *du har funnit nåd…du ska föda en son… och du ska ge honom namnet Jesus…och kallas den Högstes son… Luk.1:28.*

Maria ger det bästa svar en människa kan ge; *må det ske med mig som du har sagt!* Då sker det på jorden som sker i himlen, nämligen Guds goda vilja. Ingenting är bättre, därför har Jesus lärt oss att be så. Himlen på jorden så var det den där natten utanför Betlehem. Uppenbarelsens ljus skingrade världens mörker när änglakören prisade Gud. En glädje inte bara för några få , utan för hela mänskligheten. Och det synliga tecknet ja beviset på att det som sker i himlen också sker på jorden. Barnet Jesus är tecknet på Herrens stora kärlek till oss. Något annat tecken får vi inte – men det räcker! Den gamle Symeon visste det, när han fick hålla detta barn i sina armar; *Herre nu låter du din tjänare gå hem i frid, ty mina ögon har skådat frälsningen som du har berett åt alla folk, ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna och en härlighet åt ditt folk Israel Luk.2:29.* Glöm inte att förbönen som sker i himmelen och på jorden, när du själv känner dig ensam och trött! Min dop- och konfirmationspräst sade: om ni glömmer allt annat så glöm inte att fråga, vad är Guds vilja? Därför vill jag tillsammans med dig som läser detta be till Herren: Ske din vilja såsom i himmelen, så ock på jorden, så ock i mitt eget liv! Amen

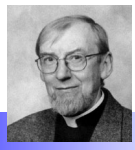

Åke Karlsson

Trons bön

Kyrkans bönearbete i alla dess former och sammanhang måste uthålligt fortsätta. Viljan till bön för vårt land ökar, inte minst en nymornad iver för allkristen bön. Nu i den intensiva tiden efter valet bedes det runt om i vårt land och oundgängligen kommer det behövas fortsatt outtröttligt understöd från kyrkan – hela kristenheten – i **Förbön** för alla behoven i landet och ute i världen. Vi är kallade att be. DU är kallad till en livslång bönetjänst. Ingen permission eller pension finns.

När de nedbrytande och avkristnande krafterna tar plats är det lätt att bli klagande och kritiserande i bönetonen. Jesu böneliv, så också i den första kyrkans tid präglades av frimodig målinriktad TRO. Tro för lösningar. Bön i Jesu Namn är FÖR Guds lösningar. Jesus lärde oss hur vi ska be och han betonar att tron är aktiv i bönelivet. Det är t.o.m. sagt att det är omöjligt att behaga Gud utan tro. Hebr 11:6. Om vi tänker att en kristen har öppnat sitt liv i tro för Jesus så är det Herren själv som färgar hennes liv. Alltså, den kristne har genom tron fått konkret del i Jesu liv och blir därför behaglig inför Gud. Allt handlar om att vi inget kan göra om det inte blir oss givet ”ovan ifrån”.

När vi ber i tro så kommer vi genom Jesus i bön till Fadern. Det är just detta, **genom Jesus**. Här kan man tala om kristen bön. Den unika bönelinjen är öppnad: *hittills har ni inte bett om något i mitt namn, bed och ni skall få.* Joh 16:24 SFB. Jesus är också vägen i bönen och jag får komma på hans förtjänst.

Den rättfärdiges bön är mycket verksam, t.o.m. mycket mäktig, enligt Jakob 5:16. När vi ber i tro, så uttalar vi uppbyggande TRONS ORD, skapande Ord. Människan bär på en enorm potential som hon genom Jesu kraft konkret kan förlösa och förmera, allt enligt Guds vilja. Evangeliet i sig är en Guds Kraft till frälsning, i bred mening. I Ordet finns frälsande, helande och befriande krafter. I bönen är det vårt privilegium att få koppla vår bön till den stora fonden av Liv – Den helige Andes liv. Vi får i bön ”ösa” ur frälsningskällan och överskölja behoven med det goda. De böneord vi välsignar med är de trons Ord som bär med sig Guds kraft som kommer ur Evangeliet. Vi står på god grund när vi ber ut det som ligger på Guds hjärta.

När vi klagar och jämrar oss ser vi sällan lösningen. ”Bön” som är låst i negativitet låser de helande och befriande krafterna – kort sagt den helige Ande får svårt att ta plats. Efter KORSET har mänskligheten fått en ny utsikt. En kreativ kraft är oss given. Vi får med ord – bedja – måla lösningar. ”Vi doppar trons pensel i Ordets färg” och talar ut, dvs målar en hoppingivande bild (vision). På det följer tacksägelse. Tacksägelse är trons utropstecken.

När vi samlas i bön är vår stora möjlighet för handen. Vi, kyrkan, kan och får med stöd av Fadern, Sonen och den helige Ande sprida frälsande välsignelser genom TRONS BÖN. Vi ber in välsignelser i det vi hör beskrivas som behov. Ljuset besegrar mörkret. Så ber Jesus och så ber den första kyrkan.

Vi får uppmuntra varandra att uppehålla den regelbundna bönen, lokalt och allkristet. De stora väckelser som breder ut sig på södra halvklotet är förebilder för oss i väst. Men också vi beder frimodigt vidare. Böne-engagemanget i landet växer sig allt starkare. Många samlas troget och uthålligt till förbön för vi vet att det är så kreativt att be i segrarens Namn. ***Sannerligen**, jag JESUS säger er: vad ni ber Fadern om i mitt namn, det ska han ge er.* Joh 16:23

Böneämnen:
1. Ge kyrkan en frimodig tro.
2. Herre, låt bönen få mycket större utrymme i kyrkans program.
3. Vi ber om ett uppvaknande ur passivitet och resignation till ett trosfriskt och frimodigt Kristenliv.

Fridshälsningar

Hans Lundaahl

Översatt artikel

Maffialedaren som fick ett nytt liv

För maffialedaren Oleg Vilinsky fanns det bara en gud: han själv. Ända tills han mötte en som var större och vände upp och ned på hans liv: Jag föddes i staden Chabarovsk i Birobidzjan – den judiska självstyrande regionen – i det ryska Fjärran Östern 1968. Mina farföräldrar blev fördrivna dit av Stalin för att de var judar. Men av fruktan för pogromer så dolde min far sitt judiska arv, så jag växte upp utan att vara klar över att jag var jude. Det var först som artonåring, då jag fick mitt eget pass, som jag blev klar över min bakgrund.

Då jag var sju år gammal föddes min lillebror. Även om mina föräldrar säkert fortfarande tyckte om mig, så upplevde jag det inte längre så. Jag kände mig avvisad och glömd. Jag började hänga ute på gatorna med andra barn i liknande situation; jag började pröva på alkohol, cigaretter och senare narkotika. Det resulterade i att jag blev utkastad från skolan, och då jag var 16 hamnade jag i ungdomsfängelse. Efter att jag kommit ut blev jag involverad i maffian och avancerade efter hand till en av de fem maffialedarna i min hemstad. I praktiken var det vi som styrde; polisen var rädd för oss och höll sig undan. Jag hade en kriminell livsstil och var redan beroende av tung narkotika, bl.a. heroin. På gatan var jag hård och brutal, men när jag kom hem på kvällen, och såg mig själv i spegeln, kom tomheten smygande. Djupt inom mig kände jag att jag måste ändra livsstil. Men jag klarade inte av det.

En dag var det någon som kom bort till mig på gatan, och gav mig ett nya testamente, och sa att ”Jesus älskar dig”. Jag läste i detta nya testamente då och då, särskilt i Uppenbarelseboken. Så började jag förstå att ändens tid närmade sig. År 1999 drog jag till Israel och slog mig ned i staden Haifa. Jag blev snart besviken på det Heliga Landet och det jag uppfattade som en hycklande religion. Snabbt föll jag ännu djupare ner i drogmissbruk och började så småningom en metadonbehandling. Det slutade med att jag blev funnen naken i skogen och placerad på en psykiatrisk klinik. Då jag kom ut från sjukhuset, blev min fysiska hälsa sämre. Jag hade fått diagnoserna skrumplever, hepatit A, B och C, tuberkulos och epilepsi. Läkarna sa att jag hade två månader kvar att leva. Detta fick mig till slut att vakna. Jag förstod att jag inte hade gjort något gott i hela mitt liv.

Men en dag, medan jag stod i duschen och kände det varma vattnet över kroppen, var det plötsligt som om jag fick en dusch av Den Helige Ande och blev tvättad ren inifrån. Jag förstod att jag var en syndare, och jag hörde en röst som sa att mitt verkliga problem var min egen stolthet. I Haifa fanns en messiansk församling som jag tidigare hade besökt. Jag återvände dit för att be Gud om förlåtelse. Jag önskade också att få komma in på deras messianska rehabiliteringsprogram för drogmissbrukare. Till slut blev jag sänd från Haifa till ett nytt messianskt rehabiliteringscenter i Jerusalem, som kallades Beit HaYeshua. I det här programmet hade vi tre bibeltimmar och bönemöten varje dag. Jag ångrade mina synder och tog emot Jesus som min Herre och Frälsare. Jag insåg meningen med korset och förstod det faktum att endast Jesu blod kan rena mig från mina synder. Jesus helade mig från alla mina sjukdomar och befriade mig från drogmissbruket. För det tackar jag Honom av hela mitt hjärta.

Av Guro Kvakestad.
Översatt av Ellen Raen.
Svensk översättning Ing-Marie Aronsson.
Från Først nr 1 2018.

Han kallade mig hem

Rebecca – svensk judinna, uppväxt i Österrike och som tror på Yeshua – berättar om hur Gud själv har fört henne tillbaka till hennes rötter för att leva som den hon föddes till och att bo i det land som Han har gett henne och hennes folk.

Året var 2006 och jag satt långt bak i en synagoga i Jerusalem. Som vilken synagoga som helst: gudstjänstordningen, rabbinens kläder, kvinnornas täckta huvuden. Men kvinnor och män satt bredvid varandra och alla trodde att Yeshua/Jesus är Messias. Fullt upptagen med att översätta till en svensk man bredvid vad den israeliske killen översatte från hebreiskan, hörde jag den messianske rabbinen Joseph Schuller sjunga 'Shema Israel', och fick en stöt i mellangärdet inifrån och tippade fram, så kändes det i varje fall och en röst i mitt öra: "Du är Bat Israel", judinna.

Fram till dess hade jag, i likhet med många, trott att judiskhet ärvdes på mödernet. Uppväxt i Wien förstod jag att det var något att skämmas för, detta att ha en judisk far. Jag hade dåliga arvsanlag. På mitt barnsliga vis var jag ivrig att lära känna Jesus och hade mot min fars vilja låtit döpa mig i min skola, ett katolsk nunneklosterinternat. Under mina tonår ville jag bli nunna som den lilla heliga Teresa vars kärlek till Jesus tände min. Att älska blev mitt livsprojekt.

Senare upptäckte jag min omgivnings hyckleri, och på ungdomars radikala och obetänksamma sätt kastade jag ut både min tro och Gud och levde livet tills det brakade ihop. Under den krisen knackade Gud på mitt hjärtas dörr, jag visste att det var Han som höll om och lugnade mig i min ångest. Jag kände igen Honom men ville inte vända om. Den kristne Guden var någon små flickor trodde på i avsaknad av någon annan!

Så började jag söka Honom i andra religioner och New Age, ett sökande som ledde till ett sönderfall av allt, inklusive mitt äktenskap. Till slut förstod jag att jag måste lämna mitt liv till Honom som skapat det. Jag bekände att Han är Gud och jag en människa och lade ner vapnen, i en total kapitulation.

Våren före Hans tilltal i synagogan hade Han sagt till mig under min morgonbön att Han ville att jag skulle hålla Sabbaten. "Hur då?" frågade jag, för jag visste inget om sabbaten. "Jag ska lära dig", var Hans svar. Och nu när Han själv deklarerade mig vara judinna började mitt judiska arv vakna inom mig. På judiskt vis "tuggade" jag orden som Gud lyste på i sitt ord, vände och vred på dem och släppte inte förrän Gud kom med Sin egen uppenbarelse. Det kändes som om Hans ord fanns i mina gener och Han hämtade upp dem. I Romarbrevet 3:1f skriver Paulus om att Guds ord har anförtrotts oss judar. Det är Han som format och lett oss och gjort oss till ett folk. I Gamla testamentet finns vårt folks historia. Förbunden – både det med Abraham, Mose men också det nya förbundet, det som Jesus (eller Yeshua som Han egentligen heter, det betyder: Guds frälsning) beseglade med sitt eget offerblod – är slutna med Israels och Juda hus (Jer 31:31) Min historia är omvänd många andra judars, eftersom Gud förde mig i kontakt med mitt judiska arv utifrån en kristen bakgrund. Men att Han är angelägen att få mig att fullt ut acceptera och leva detta har Han visat mig i sina tilltal, där Han bl.a. uppenbarade vilken stam jag tillhör. En jude som kommer till tro blir inte en kristen. Han förstår att Yeshua är Messias och kommer då in i sin fulla identitet, en hel jude.

Rebecca

Inspiration

Mod mitt i rädslan

“Var inte rädda” (Jesus)

Hur många predikningar har du hört i ditt liv? Själv har jag aldrig räknat, men om inte riktigt fyrsiffrigt så nära inpå. De allra flesta har tyvärr flugit förbi obemärkta, men en strålande augustidag i sköna Bohuslän hade jag förmånen att lyssna till en predikan som etsade sig fast och som varit min följeslagare även in på kulna höstdagar. Temat för dagen var “att våga” - om mod och rädslor. Sistnämnda tror jag är något som vi kämpar med lite till mans. Rädslor av olika slag. Rädslor för framtiden, rädslor för vår egen och andras hälsa, rädslor för det överhängande klimathotet, rädslor för det okända och främmande, och ibland till och med rädslor för *den* främmande. Det kan låta som en klyscha, men mitt i dessa rädslor vill Gud komma till oss med mod, något som går som en röd tråd genom Bibeln.

En man som hade all rätt i världen att vara rädd, men som gav sin rädsla till Gud, härigenom fick mod och som en konsekvens av detta gick i tro var Ananias. Om honom kan vi läsa i Apg 9:1-18 (FB)

I Damaskus fanns en lärjunge som hette Ananias. Till honom sade Herren i en syn: "Ananias!" Han svarade: "Här är jag, Herre." Då sade Herren till honom: "Res dig och gå till Raka gatan och fråga i Judas hus efter en som heter Saulus från Tarsus, för han ber. I en syn har han sett hur en man som heter Ananias kommer in och lägger händerna på honom så att han kan se igen." Ananias svarade: "Herre, jag har hört av många hur mycket ont den mannen har gjort mot dina heliga i Jerusalem. Och nu är han här med fullmakt från översteprästerna att gripa alla som åkallar ditt namn." Men Herren sade till honom: "Gå, för han är mitt utvalda redskap för att bära fram mitt namn inför hedningar och kungar och Israels barn. Och jag ska själv visa honom hur mycket han måste lida för mitt namns skull." Då gick Ananias.

Då gick Ananias. Vilket mod! Vi ser tydligt att Ananias var rädd, eller snarare vettskrämd, men hur han övervinner sin rädsla och tar ett steg, såväl bildligt som bokstavligt, i tro. Flera gånger denna höst har jag frågat mig om jag hade vågat gå och kommit fram till att det hade jag troligtvis inte. Jag har också frågat mig vad som hade hänt om Ananias rädsla hade lamslagit honom. Hade då inte evangeliet nått hedningarna, inklusive oss här upp i norr? Den allsmäktige Guden hade såklart använt någon annan, men han ville använda just Ananias. Ananias som fattade mod och gick. Han gick inte till vem som helst utan till, för att använda dagens språk, “fundamentalisten” Saul som kom att bli kyrkans största apostel - Paulus. Gud använde en terrorist som redskap för att bära fram Jesus namn inför hedningar, kungar och Israels barn. Tanken svindlar!

Therése, mellanöstern

Bukobahjälpen och Tumaini ger Abela ett framtidshopp

För ca ett år sedan kom Abela till Tumaini Children´s Center. En man hade hittat henne ensam, gråtande och skadad i en schamba (odlingslott) i utkanten av Bukoba och ingen visste vem hon var. Mannen tar med henne till polisen som i sin tur tar kontakt med Tumaini. När Abela kommer till Tumaini är hon i dåligt skick, infekterade brännskador på händerna, sår efter slag på kroppen och undernärd. Man vet inte hur gammal hon är, gissningsvis i 6-årsåldern.

Nu bor Abela på Julia Farm, de fysiska skadorna är läkta. Den kärlek, omtanke och omsorg hon får på Julia hjälper till att läka de sår som inte syns utanpå. Det märks att hon trivs, hon sjunger och dansar och tillsammans med de yngre barnen går hon till förskolan. Under tiden arbetar fältassistenten Opendo med att söka efter ev. anhöriga. Hon får ett tips att Abela kan komma från ett område flera mil från Bukoba. Nu blir det Opendos uppgift att utifrån det spåret jobba vidare och i bästa fall hitta anhöriga och hjälpa till att bygga goda relationer med dem. Oavsett hur lång tid det tar får Abela bo kvar på Julia och vara en del av gemenskapen. Hon får gå i skolan, leka, lära sig de sysslor som är nödvändiga för att klara ett liv i byn. Nu ber och hoppas vi att Abela så småningom får en familj att komma hem till.

Bananstocks-leverans. Abela hjälper till.

Tumaini Children´s Center (TCC) är Bukobahjälpens systerorganisation i Bukoba, Tanzania. Genom TCC:s arbete kunde under 2017 drygt 60 barn hjälpas från gatan till ett värdigt liv. På Tumainis rehabiliteringsgårdar, (Julia och Debora Farm), kan 60 barn/ungdomar bo medan fältassistenter arbetar för att återintegrera barnen i samhället. Varje barn/ungdom har sin historia och får hjälp och stöd utifrån var och ens behov. Man ser varje barn på samma sätt som Jesus såg barnen.

Bukobahjälpen är ett av de ändamål som Nordiska Lutherhjälpen stöttar.

Nordiska Lutherhjälpen grundades 2011 för att underlätta för enskilda och församlingar att vara delaktiga i bistånd som utgår från evangeliet och ser till hela människan i vardag och katastrof.

Nordiska Lutherhjälpen

En stor del av barnen samlade.

Martin Andersson

B

SVERIGE
PORTO BETALT
PORT PAYÉ

Retur: Fagerliden 6, 451 93 Uddevalla

Gåvor till Nordiska Lutherhjälpen 8/8-20/10 2018

Totalt inkom 25 238 kr till Nordiska Lutherhjälpen.

Nordiska Lutherhjälpens plusgiro: 628694 - 2

Gåvor till Källan 13/8-29/10 2018

Totalt 26485:34 kr, varav Israelsmission 5935:34 kr, Källans givartjänst 5600 kr, Livskällan 1000 kr, Evangelisationskassan 1000 kr samt allmänna gåvor 12950 kr.

Källans plusgiro: 495 73 12 - 4